

သိန်းမင်းစိုး

သုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုနှိုးစေ

တွယ်တာမိတ်တွေသူ့ဆီမှာ

ဝန်း : သို့သိန်းစောကြည်

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ဦးတည်သွားနေသော ရထားပေါ်တွင် အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီဖြစ်သော လှပချောမွေ့သည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်။ ။

မျက်နှာလေး နုနုငယ်ငယ်ရှိသလောက် သက်ထားဆွေဆိုသော မိန်းမလှလေးရဲ့ မျက်နှာက အလွန်ညှို့မှိုင်းနေသည်။ ။

အားသွန်၍ သဲကြီးမဲကြီး ရွာချတော့မည့် မိုးကောင်းကင်ထက်လို သူ့မျက်နှာလေးက ညှို့မှိုင်းနေသည်။ ။

ဘေးထိုင်ခုံမှာ ရှိသူကိုရော ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ရှိသူတွေကိုရော မမြင်နိုင်လောက်အောင် သူ့စိတ်တွေက အဝေးသို့ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ။

"ဖေဖေ့ကို သက်ထားဆွေ သတိရလိုက်တာ ဖေဖေရယ်"

သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ဖခင်ကို လွမ်းမောတသရင်း မျက်ဝန်းထဲတွင် ဝေ့လာသော မျက်ရည်စတွေကို မသုတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

"ကလေးမ ဘာဖြစ်လို့ လဲကွယ်"

ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေသော အဒေါ်ကြီးက မနေနိုင်၍ မေးလိုက်သဖြင့် သက်ထားဆွေ အသိဝင်လာသည်။ ။

"ဟို.. ဟို ဖေဖေ့ကို သတိရလို့ ပါ"

စကားပြောရမှာ ဝန်လေးသော်လည်း ကရုဏာသက်စွာ ပြောနေသော အဒေါ်ကြီးကို အားနာစွာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ဪ.. ဟုတ်လား၊ အဖေကို ခွဲထားခဲ့ရလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆုံးသွားလို့ ပါ"

"ဪ.. စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ မေးမိတဲ့ အဒေါ်ကို ခွင့်လွှတ်နော်"

"ရပါတယ်"

အဒေါ်ကြီးရဲ့ ဘေးက သူ့အမျိုးသားက လက်နှင့်တို့ ငြီး သတိပေးလိုက်သဖြင့် အဒေါ်ကြီးက ဆက်၍ မမေးတော့ပါ။ သက်ထားဆွေလည်း ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကိုငေးရင်း တွေးရင်းနှင့် လိုက်ပါလာသည်။ ။

"ဪ.. အတိတ်ကိုသာ ဖမ်းဆုပ်ထားနိုင်ရင် ဖေဖေ မေမေတို့ နဲ့ နေရတဲ့ ဘဝကို အမိအရ ဖမ်းထားလိုက်ချင်လိုက်တာ"
